

המחזה נראה כאילו נלקח מתוך סרט על המערב הפרוע. בתוך בית לבן, בן קומה אחת, התבצר אחד התושבים והגן על נפשו. מסביב הלכה והתהדקה סבעת של אויבים, מבקשי דמו. לפתע, נשמע קול ירייה. אחד המתקיפים אחז את זווה, הש- תטח על האומה הסלעית. מתבוסס בדמו. לא הרחק ממנו נפלה אשה, ואחריה גבר שני.

הדבר אירע השבוע בכפר זכריה, מושב משגשג בהרי יהודה, על הכביש המוביל מהרטיב לבית גוברין. האיש שהתבצר ב- ביתו היה גבריאל שושי, 34, איכר ממוצא כורדי, שעלה ארצה לפני שבע שנים. יומיים לפני הקרב נזקק שושי לחצר ביי- תו, כאשר תעתה לשם פדתו של השכן יחזקאל שמואל. הפרדה השתוללה בחצר, רמסה כמה ערוגות של ירקות, ובעטה בבתו של שושי, עליזה בת השנתיים, אשר שיחקה בחצר.

שושי, נזעם על הסגת הגבול, פנה ישר למשטרה בהרטיב. "הפרדה גרמה נזקים לחצר שלי ובעטה בבתי", התלונן שם. דב- ריו גרשמו ביומן, ועוד באותו יום נשלחה הזמנה ליחזקאל שמואל לבוא למשטרה ולתת עדות על מעשה פדתו.

פגיעה בכבוד ובראש. עד כאן היתה זו תקרית רגילה, אחת ממאות הקורות מדי יום ברחבי הארץ. אולם מנקודה זו ואילך התפתחה במהירות לעלילת דמים מדהימה. שמואל, 36, גבר רוה ושחרחר, בעל העינים התכולות האופייניות לבני כורדיסטאן, ראה בתלונתו של שושי מעשה בלתי יודידי ופגיעה בכבודו.

הוא פנה לבית המתלונן, כשכולו רגוז וזועף. "אני עוד אהרוס אותך!" איים עליו. שושי התרגז לא פחות, הנחת מלומדת אגרוף בפניו על בעל הפרדה. לרוב ה- עלבון, הסיפה רחמה שושי מעשה משהל על המכות של בעלה: היא ידחה אבן על יחזקאל. הפגיעה בכבודו כזכה לו יותר מ- ינוקה רק בדם משחת שושי.

ואמנם, עוד באותו לילה, התכנסה מועצת החמולה של יחזקאל שמואל להתייעצות חירום. "צריכים לטהר את כבוד המשפחה", הוחלט של אחד. ועל כן, כאשר יצאו למחרת בבוקר בני החולה לעבודתם, היתה מח- שבתם נתונה כולה על הנקמה אשר ינקמו בשושי ואשתו.

המצור. בצהריים, אחרי שסיימו את עבודתם ולפני שהלכו לביתם להתייעצות לשוב, התאספו בני החמולה סביב ביתו של שושי. הם עלו על הבית מוויינים בקל- שונים, במוטות ברזל ובאלות.

שושי עמד בחצר ביתו, כאשר ראה את אויביו עולים ובאים. אשתו רחמה הספיקה לקבל אבן בזוה, לפני שבעלה נתן את ההוראה להיסוג ולהסתגר בבית. הם נעלו את הדלת במפתח, הגיפו את התריסים ועקבו בחרדה אחרי הצרים עליהם.

מטר של פגזים ניתך על הבית. תחת חיפוי הפגזה זו התקרב אל הדלת מיכאל קרקוקי. הוא דפק בדלת וקרא: "שושי, פתח. אל תפתח. לא אתן לאף אחד לפגוע בך. אני חבר שלך."

שושי הביט מבעד לחריצי התריסים בקר- קוקי, חברו לעבודה כנוטר בכפר. אולם קרקוקי היה גם אחד מבני החמולה היריבה. ובשעת מלחמה, כל ידיו שהוא גם ידידו של האויב, נחשב לאויב. שושי סירב לפתוח את הדלת.

יריה, ועוד ירייה. הסתבר במהרה כי התערבותו של קרקוקי שימשה גם פעולת- הטעיה מסוכנת. בשעה שהנוטר משך אליו את תשומת לבו של חברו הנתון במצור, התקרבו כמה מן המתקיפים בהתגנבות יחידים אל הבית, החלו ממטירים מכות במכ- שיריהם על החלונות ועל הדלת. הדלת ה- עשויה מעץ לבד דק נוקבה. החור הלך והתרחב עם כל מהלומה, ונשקפה סכנה מוחשית כי תוך שניות אחדות לא תוכל לחסום עוד את הדרך.

ברגע זה ראה קרקוקי את פני המות. מבעד לחור שנבקע בדלת התרומם מולו קנה של רובה צבאי. בתנועת יאוש ניסה הנוטר לאחוז בקנה ולהסיטו ממנו. לשוא. נשמעה התפוצצות של ירייה, וקרקוקי נפל ארצה כשזווה מרוטש.

אשתו של קרקוקי, זרדה, אשר ליחתה אותו למלחמה, הסתערה על גופת בעלה. (המשך בעמוד 12)

האדם שתואר כגאוגסטר אמריקאי מסוכן מתאר את כושרו

"מדוע יגרשוני מיע

נאסרתי אחרי הפשע הראשון. אולם היה זה מול ביש מאד להיאסר כצעיר יהודי בעיירה נידחת, שבה נחשב גם אמריקאי טהור מתושבי הכרך זטרויט לטיפוס זר וחשוך.

השריף, מפקד המשטרה המקומי הנבחר, עמד לפני בחירות חדשות. הוא ביסס את תעמולת הבחירות שלו על כך שאני אויב ציבורי מס' 1 של ארצות הברית, חבר ב- חבורת פושעים מפורסמת בשם "כנופית הארגמן" (שחלה להתקיים בראשית המאה הנוכחית). בצורה זו ביקש להוכיח קבל עם ועדה שמאסרי עלידו היה מעשה לאומי גדול.

הודיתי באשמה ושיתפתי פעולה עם ה- משטרה. כי היה חסר לי נסיונם של הפוש- עים המועדים (שאמרו לי אחר כך, כשפגשתי אותם בבית הסוהר, שהיתה זאת טעות). השופט פסק לי עונש מאסר של 15 עד

שם פגשתי נערה אינדיאנית נוצרית יפה פיה. התחננו. כתוצאה מכך אחרתי לחזור לבסיס, ונרשמתי כנפקד. אחרי שבועיים אסרה אותי המשטרה הצבאית. כל חברי, מחתיקי החיילים הקרביים של הדיביזיה, הם תלכו כמוני ונאסרו. היתה זאת הגבה סבי- עית אחרי תקופת הקרבות. ישבתי חצי שנה במחנה עונש. ואז חזרתי הביתה - אחרי שרות של ארבע שנים רצופות. היה זה בראשית שנת 1947.

שוד לאור היום
אחרי עשר חודש עברו מיום שיחרורי מאן הצבא ועד ליום האסון, כשמצאתי את עצמי במצב גורא. במשך תקופה זו לא יכולתי להסתגל לחיים האזרחיים. לא יכולתי להתאקלם, אחרי שרות קרבי שהיה גרוע מן הרגיל, ואחרי שנשואי עם

היום יצאתי מבית הסוהר. המשטרה השיחרה אותי בערבות של 10 אלפים לני. אחד מידידי חתם על שטר ערבות. אחרי ששה שבועות בבית סוהר רמלה, טוב מאד לראות את השמיים הכחולים, לחוש באווירה החופשית של ישראל. אני שמח שאני מסוגל עתה לשאת לאשה את הצעירה הישראלית שאני אוהב אותה. אעשה זאת עוד השבוע.

הייתי צריך להיות מאושר מאד. אולם היום, כשיצאתי מבית הסוהר, היח בלבי רגש של אכזבה מרה. כי למרות ששלטונות ישראל הרשו לי לצאת את הארץ באופן חופשי, לכל ארץ שאבחר בה, נאמר לי שלא יורשה לי להישאר בישראל, כאזרח ישראלי. כך הושמה לאל שאיפה שהייתה בלבי מאז הייתי יליד. אני מדוכא. כי עלי לקחת את כלתי הישראלית החדשה לנסיעה שאיני רוצה בה, במקום לקחתה לירח דבש בנהריה. לפני ניצבת האפשרות שאינסר עליידי האמרי- קאים בדרכי לארץ הבאה, וכי אוסגר לשל- טונות ארצות הברית, שם צפוי לי מאסר ועבודת פרך של 20 שנה. במקרה זה תישאר אשתי הישראלית נטושה אי-שם.

לוחם בקרבות כידונים

בנובמבר 1941, 11 חודש אחרי ששחררתי מצבא ארצות הברית, נא- סרתי, בחברת שותף, בעוזן שוד מוויין. הייתי אשם. היה זה הפשע הראשון שלי. אמנם, גם בשנת 1942 ביליתי לילה ב- בית הסוהר, אך היה זה ענין פעוט. הייתי אז בן 17. יחד עם כמה נערים מן השכונה גנבנו מכונית של שכן, כדי לטיל קצת. היתה זאת הרשעתי הראשונה. ספק היין העמיד אותי תחת פיקוח קצין המבחן ל- משך חודש. מעולם לא היה לי שום עבר פלילי, מלבד הרשעה קטנה זו, והרשעתי החמורה באשמת השוד.

באותה שנה בה קרה המקרה המצער עם המכונית, התנדבתי לצבא. הייתי יהודי ו- הרגשתי שזו חובתי - עוד לפני שאגויס בכוח החוק. השתתפתי במערכה של האו- קינוס השקט. הייתי חייל דיביזיה השביעית המפורסמת, שנקראה בכינוי "דיביזיה ה- כידונים", כי היא היתה מעורבת בקרבות המרים ביותר. במשך שנתיים שרתי ללא הפוגה בחיות. בתום תקופה זו נשארתי ברי- אים ושלמים רק חמשה אחוזים מבין החיילים שיצאו עמי לחזית בפעם הראשונה. גם על חמשה אחוזים אלה ניכרו סימני הקרבות. כמעט כולנו היינו קצת מטורפים. כעבור שנתיים של קרבות בלתי פוסקים, בתום שלוש שנים ללא חופשה, קיבלתי חופשת מולדת. הבטיחו לי שלא אחזור באיים הפאציפיים. אחרי הקרבות הנוראים באי אטו, אחד מאיי האליוטיים, בו שורר קור של 40 מעלות מתחת לאפס, שמחתי להיות שוב בארצות הברית.

מאת ויליאם גייקובס
זהו סיפורו האישי האכטקולוזיבי של האיש שתואר בעתונות הישראלית כגאוגסטר מסוכן, ושמאסרו לפני כמה שבועות עורר סנסציה בארץ. המערכת נותנת מקום לסיפור זה כלשונו, מתוך אמונה כי חובה מוסרית היא לתת לאדם אשר סכנת גירוש ומאסר מרחפת על ראשו, להשמיע את דבריו וטענותיו בסגנונו שלו.

30 שנות מאסרי - עונש הניתן רק למושעים מועדים חתיקים. היה זה טבעי לי גמרי - אחרי התעמולה שהציגה אותי כחבר כנופיה מסוכנת. בתנאים רגילים הייתי מקבל, כפושע ב- פעם הראשונה, עונש מינימלי של תקופת מיבחן ועונש מקסימלי של שנתיים מאסר. אני יודע זאת היטב, כי במשך שש ה- שנים שישבתי בבית הסוהר ראיתי אסירים רבים מסוג זה באים והולכים, בעוד שאני נשארתי יושב.

יצאה משער מהנהיה המצער
בשנתיים הראשונות של מאסרי ישבתי בבית סוהר בג'קסון, מדינת מי- שיקאגו, בית הסוהר הגדול ביותר בעולם, בו שוררים גוהליבטחון חמורים ביותר. יש בו 7000 אסירים. בארצות הברית רגילים לתת פסקי- דין בהם נקבע עונש מינימלי ועונש מקסי- מלי. העונש המעשי נקבע מאוחר יותר, על ידי ועדת שיחרורים, לאור התנהגות האסיר.

ההורים אביו ואמו של גייקובס בעלי בית חרושת ענקי לבקבוקים. ההורים המיליונרים גידלו את בניהם באווירה ציונית. נית- את קשריהם עם ויליאם אחרי שנשא אשה נוצרית, התקרבו אליו לאחרונה שוב.

גאוגסטר תמונת ילדות של גייקובס, אחד משלושת הבנים של המשפחה היהודית אמריקאית ציונית, בורגנית וטובה בסטרויט.